

[Wilhelm]

hedder, at »der ikke findes bestemmelser, som forbyder politiet at fremkalde forbrydelser, der ellers ikke ville være begået«.

Der er altså temmelig stor uklarhed om, hvad folketinget får fortalt den ene dag og pressen får fortalt den anden dag og folketinget får fortalt den tredje dag igen. Det var én ting.

En anden ting er, at justitsministeren sagde, at det er en meget sjældent anvendt metode, og det er jo kun over for de meget grove forbrydelser osv. Ja, det ved jeg da ikke. Nu har vi som sagt ikke fået svar på de spørgsmål, vi har stillet. Et af de spørgsmål var, om politiadvokat Volmer Nissen har ret, når han siger, at denne metode er blevet brugt til noget så banalt som at afsløre, at nogle betalte en værtshusregning med spillemonter. Det kan man vel ikke kalde en meget sjælden anvendelse over for virkelig grove forbrydelser. Har han ret i det? Spørgsmålet vil blive stillet igen, og så får vi se.

Det er da muligt, at anvendelsen er meget, meget begrænset i dag, men vi har en udtalelse, som også er refereret i bemærkningerne, fra politiassessor Michael Lyngbo, der sagde: »Politiprovokatormetoden vil blive mere udbredt i de kommende år.« Det håber jeg vi kan være med til at forhindre i det mindste ved at rejse debatter her, selv om lovforslaget måske ikke bliver vedtaget, men ikke desto mindre ligger det altså som en tendens, at det vil blive mere udbredt i de kommende år. Derfor er det jo ikke tilstrækkeligt at sige, at det er meget afgrænset lige nu.

Det viser sig også, at ordførerne slet ikke aner, hvad disse ting drejer sig om. F. eks. talte fru Annelise Gotfredsen om hensynet til de politifolk, som varetager disse meget vanskelige opgaver. Hvis fru Annelise Gotfredsen havde læst bemærkningerne, ville hun være blevet klar over, at en af de meget store diskussioner, der kører mellem anklagemyndigheden, narkopolitiet, dommerstanden og advokaterne, er, hvorvidt anvendelsen af ikke-politifolk, som faktisk er foregået, er forsvarlig. Det er jo ikke kun politifolk, man anvender som provokatører, der fremkalder forbrydelser eller medvirker til gennemførelse af forbrydelser, det har i høj grad været ikke-politifolk, og den diskussion kører som en af de mulige afgrænsninger. Dommer Kallehauge har i sit forslag til afgrænsning

præcis opstillet det kriterium, at det altid skal være politifolk, der bruges som provokatører. Til gengæld har daværende politiadvokat Volmer Nissen, der var juridisk chef for narkopolitiet, sagt: hvis den begrænsning kommer ind, er det overhovedet intet værd, så kan vi slet ikke bruge det, så kan man lige så godt fuldstændig forbyde anvendelsen af politiprovokatører. Men fru Annelise Gotfredsen taler som ordfører for det konservative folkeparti, som om det var en given sag, at det kun er politifolk, der varetager disse vanskelige opgaver. Det er det lige præcis ikke, og det viser også behovet for at få diskuteret, helst det forbud, som vi foreslår, men da i hvert fald nogle afgrænsninger for anvendelsen, både over for hvem det bruges, og i hvilke sager det kan bruges, og hvad disse folk kan bruges til.

På alle disse områder er der efter de sidste 3 års udtalelser om dette problemkompleks en fantastisk stor usikkerhed, så det mindste, alle partier i hvert fald burde have en interesse i, var at få afklaret afgrænsningerne. Hvem kan bruges til det, hvad kan de bruges til? Kan de også bruges til at fremkalde forbrydelser, der ellers ikke ville være sket, hvor jeg da i øvrigt vil gøre justitsministeren og hr. Knud Lind, der tog det problem op, opmærksomme på, at man aldrig med sikkerhed kan vide, at forbrydelsen alligevel ville være sket. Hvilke sagsområder kan de anvendes til? På disse områder er der usikkerhed. Det ville man have vidst, hvis man havde læst det materiale, vi har lagt frem i bemærkningerne.

Ole Espersen (S):

Hr. Wilhelm søgte at give indtryk af – det blev ikke sagt direkte – at jeg skulle have godkendt anvendelse af provokatører i tilfælde, hvor en forbrydelse ellers ikke ville være blevet begået. Det er naturligvis ikke rigtigt. De betingelser, der findes, går netop på, at det må antages, at forbrydelsen ville være blevet begået alligevel. Jeg synes, at de citater – som man bl. a. henviser til fra VS' side – som politiadvokat Volmer Nissen har medtaget i sin artikel i Ugeskrift for Retsvæsen, en udtalelse fra professor Gomard, er meget dækkende for dette synspunkt, som altså er det gældende, og som altid har været det gældende. Det, professor Gomard siger, er,